

Sygn. akt I CNP 7/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi A. S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku zaocznego
Sądu Rejonowego w O.
z dnia 4 stycznia 2019 r., sygn. akt V GC [...],
w sprawie z powództwa W. [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w O.
przeciwko A. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 stycznia 2022 r.,

odrzuca skargę

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, niepubl.). Równocześnie, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia posiada ściśle określony cel - służąc

uzyskaniu prejudykatu w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c., niezbędnego do dochodzenia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w odrębnym postępowaniu.

Zgodnie z 424⁵ § 1 k.p.c. skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wnioszek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego i jego funkcję, wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinny być przytoczone samodzielnie, niezależnie od innych, wobec czego skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych.

Przedstawiona skarga pozwanego A.S. wniesiona od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 4 stycznia 2019 r. nie spełnia wymagania konstrukcyjnego przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4) k.p.c.

Celem dochowania wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4) k.p.c. należy po pierwsze zamieścić w skardze oświadczenie, że skarżący doznał określonej szkody, i po drugie uwiarygodnić to oświadczenie przez powołanie i przedstawienie określonych dowodów i innych środków niebędących dowodami, ale wskazujących na prawdopodobieństwo wystąpienia szkody (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl.). Oświadczenie o wystąpieniu szkody powinno określać rodzaj, zakres oraz rozmiar szkody, wskazywać czas jej wystąpienia i istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006 nr 1, poz. 16; z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141; z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05 niepubl.; z dnia 5 marca 2015 r., I CNP 27/14, niepubl.; z dnia 10 grudnia 2015 r., IV CNP 37/15, niepubl.).

Uwiarygodnienie wystąpienia szkody musi obejmować wskazanie konkretnych środków, w tym dowodów, innych niż objęty skargą wyrok, które świadczą o tym, że wystąpienie szkody jest prawdopodobne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2015 r., II CNP 151/15, niepubl.).

Ograniczenie się przez skarżącego przy próbie uprawdopodobnienia faktu poniesienia przez niego szkody do stwierdzenia, że „opisane orzeczenie w sposób bezprawny prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia się strony powodowej, która pomimo niewykazania podstaw swojego żądania, uzyskała prawomocne orzeczenia, a finalnie także tytuł egzekucyjny, który obecnie jest egzekwowany” nie czyni zadość ustawowemu wymaganiu. Skarżący nie powołał ponadto w skardze żadnych - poza kwestionowanym wyrokiem zaocznym - środków, w tym dowodów, które uwiarygadniałyby jego twierdzenie.

Wskazany brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.). Uchybienia w zakresie koniecznych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie podlegają usunięciu na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.